విలువ

చెంగల్వ

"నమస్కారమండి!" అన్న గొంతు విని తలెత్తి చూసాను.

"ఓఁ. మీరా! రండి" అంటు ఎదురు వెళ్ళి సాదరంగా ఆహ్వానించాను.

వచ్చింది శరత్‌చంద్ర. అతనితో నా పరిచయం ఏమంత ఎక్కువ కాదు. అయినా అతనో రచయిత అని తెలిసాక అదో రకమైన ఆత్మీయత లాంటిది ఏర్పడింది. నాకున్న సాహిత్యాభిరుచి అందుకు కారణమేమో లేదా నాకు తెలిసిన రచయిత అతనొక్కడే కావటమో.

"బావున్నారా? ఏంటి సంగతులు" అడిగాడు శరత్‌చంద్ర.

"బావున్నానండి, ఎవరి దగ్గర్కి వచ్చారు?" డైరెక్ట్‌గా ఎందుకని అడగలేక అలా అడిగాను. అతన్ని కలిసి దాదాపు ఓ రెండు నెలలు అయివుంటుంది.

ఏం మాట్లాడక పోవటం చూసి అతని మొహంలోకి చూసాను. ఎటో చూస్తున్నాడు. మనిషి కాస్త చిక్కిపోయాడు. గడ్డం చేసుకో లేదు.

"ఒక్క నిమిషం" అని లేచి లోపలికి నడిచాను. ఏదో అడగటానికి వచ్చి మొహమాట పడుతున్నట్లున్నాడు. అమ్మో! ఒక వేళ అదే అడగటానికి వచ్చాడేమో.... నా గుండె వేగం ఒక్కసారిగా పెరిగిపోయింది. స్వతహాగా నేను మంచివాడినే. ఆ ఒక్క విషయంలో తప్పించి ఇతరులకి చేతనైనంతగా సహాయపడాలనే మనస్తత్వం నాది. నాకున్న ఇన్ఫ్లుయెన్స్‌తో చాలా మందికి ఉద్యోగాలు ఇప్పించాను, లోన్లిప్పించాను, ఎన్నో వ్యాపార ఒప్పందాలు కుదిర్చాను. ఎందరివో కూలిపోతున్న సంసారాలు నిలబెట్టాను. నా సలహాలు పాటించి ఎందరో బాగు పడ్డారు. ఎటొచ్చి ఆ ఒక్క విషయంలో మాత్రం ఎవరికి ఇంత వరకు సహాయం చేయలేదు. అందుకే నన్ను కొందరు పిసినారి శ్రీకాంతరావు అని అంటారు. అదేంటో ఎవ్వరైనా సరే నన్ను డబ్బు అడిగితేచాలు, ఏదో చేదు తిన్నట్టు అయిపోతుంది. ఎంత ప్రయత్నించినా "లేదు", "సారి", "ఆ విషయం తప్పించి ఇంకేమన్నా సరే అడగండి, తప్పకుండా చేసి పెడతాను" అన్న మాటలు తప్పించి ఇంకేవి రావు. అందుకే పిసినారి శ్రీకాంతరావు పెళ్ళి చేసుకోక పోవటానికి కారణం కూడా అదే అంటారు. కాస్త సహృదయులు అంటే నా సహాయం పొందిన వారు మాత్రం చంద్రుడికి మచ్చలాగా శ్రీకాంతరావుగారికి పిసినారి తనం అదో రకమైన శోభ తెచ్చింది అనటం కూడా విన్నాను. ఇక్కడ శోభ అంటే అవి తిట్లో - మెచ్చుకోలో అర్థం సందర్భానుసారం మారుతు ఉంటుంది.

ఓ గ్లాసులో మంచినీళ్ళు తీసుకెళ్ళి "తీస్కోండి" అని శరత్‌చంద్ర చేతికి అందించాను.

"అబ్బె - అవసరం లేదండి" అంటూనే అందుకున్నాడు.

అవి త్రాగాక, సాలోచనగా అడిగాను "ఇందాక ఏదో చెప్పారు."

"ఏం లేదండి! మీరు కొంచెం సహాయం చేయాలి" అన్నాడు చాలా ఇబ్బంది పడిపోతున్నట్లు.

"ఏం చేయమంటారు చెప్పండి!" సవినయంగా అడిగాను.

"ఒక్క విషయం అంటె ధన సహాయం తప్పించి" రెండో మాట నా గొంతునుండి బయటకి వచ్చినట్టు లేదు, కారణం శరత్‌చంద్ర పట్ల నాకున్న గౌరవ భావం కావచ్చు లేదా అతన్నా స్థితిలో చూడటం వల్ల జాలి వేసిందనచ్చు. అలాగని నేనతనికి ధనసహాయం మాత్రం చేయలేను. డబ్బంటె నాకు ప్రాణం, ఎలా ఇవ్వగలను చెప్పండి. అంతెందుకు ఒక సారి మా నాన్నగారు వచ్చి "ఒరెయి! క్రితం సంవత్సరం పంట సరిగ్గా లేదు. ఈ సంవత్సరం కూడా వర్షాలు తగినంత పడే అవకాశాలు లేవని అంటున్నారు. అందుకే మన పొలానికి బావి తవ్వించి పంప్‌సెట్ వేయించాలనుకుంటున్నాను, ఓ ఏడెనిమిది వేలు నువ్వు సర్దాలిరా!" అన్నారు. నాకు ఏడెనిమిది వేలు ఓ లెక్కకాదు. ఆయన తదనంతరం ఆ పొలం- ఆస్తి నాకే వస్తాయని నాకు తెలుసు. కానీ అవేవి నాకు వద్దని ఏనాడో నాన్నగారికి చెప్పేసాను ఎందుకంటె నాకు నైతికంగా వాటిమీద ఏ హక్కులేదు. కారణం ఎప్పుడో, నాకు పది పన్నెండేళ్ల వయసులో ఓ సారి పొలానికి వెళ్లాను. ఆ తరువాత ఇంత వరకు వాటి ఛాయలకి వెళ్లలేదు.

నిర్మొహమాటంగా నేను డబ్బు సర్దను అని చెప్పేసాను. ఆయన ఆశ్చర్యపోయారు. ప్రలోభ పెట్టారు. నేను లొంగలేదు. బెదిరించాడు. నేను భయపడలేదు. చివరికి తనాస్తి అంతా అనాధశరణాలయానికి రాసేస్తా నన్నాడు. నేను సంతోషంగా అంగీకరించాను. కొన్ని శాపనార్థాలు పెట్టి మరీ వెళ్లి పోయాడు. అలాంటి నేను ఇంకెవరికన్నా ధనసహాయం చేయటం అన్న మాట వట్టిది. ఇక్కడ ఇంకో విషయం మీకు తెలియాలి. మా అమ్మ నాన్నగార్లకు నేను ఒక్కడినే సంతానం. నాకు పదేళ్ళ వయస్సులోనే అమ్మ మరణించింది. పన్నెండు ఏళ్ళు వచ్చేవరకు మా ఊరి బడిలోనే చదువుకున్నాను. ఆ తరువాత చదువుకోటానికి దగ్గర్లోనే ఉన్న టౌన్‌కి పంపించారు నాన్నగారు. పోను నాలుగు మైళ్ళు, రాను నాలుగు మైళ్ళు గుర్రపుబండి ప్రయాణం. దాంతో చాలా అలసిపోయే వాడిని, అది గమనించిన నాన్నగారు నన్ను టౌన్లోనే ఉంటున్న మా ఊరి మునసబు గారి అబ్బాయి సుందరంతో పాటే ఉంచేసాడు. సుందరం నాకంటె ఓ ఆరేడు ఏళ్ళు పెద్ద. చాలా విశిష్టమైన వ్యక్తి. పగలంతా ప్రెస్‌లో పని చేసి రాత్రిళ్ళు కాలేజిలో చదువుకునే వాడు. అతని సహచర్యం నా జీవితాన్ని ఓ మలుపు తిప్పిందని చెప్పచ్చు. కొన్ని రోజులు గడిచాక చిన్నగా అన్ని విషయాలు చెప్పసాగాడు. స్వశక్తిపై ఆధారపడి చదువుకోవటం చాలా గొప్ప విషయం అని, అందరు అలా చేయలేరని చెప్పాడు. తల్లిదండ్రులపై ఆధార పడకుండా వారి కోరికలు తీర్చగలగటం, అంటే బాగా చదువుకొని మంచి ఉద్యోగం సంపాయించటం లాంటివి, ఇలాంటి అవకాశాలు చాలా అరుదుగా వస్తాయని అన్నాడు. ఊరందరికి ఆదర్శం అవుతామని చెప్పాడు. ఆ ఉపదేశాల్లోని లోటుపాట్లు తెలిసే సరికి ఆలస్యం అయిపోయిందే అనుకోండి, అది వేరే విషయం.

మరో సంవత్సరం గడిచింది. సుందరం నా మనసుని పూర్తిగా ఆక్రమించుకున్నాడు. ఊరు వెళ్ళినప్పుడు నాన్నగారు ఇచ్చిన డబ్బుని తిరస్కరించాను. సుందరంలా బ్రతకటానికి నిశ్చయించినట్టు చెప్పాను. ఆయన ఆశ్చర్యపోయారు. అంత వరకు సుందరం స్వతంత్రంగా బ్రతుకుతున్నట్టు ఆయనకి కూడా తెలియదు. మునసబు గారే చదివిస్తున్నారు అనుకున్నారు. "పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేయక, డబ్బు తీసుకెళ్ళి వళ్ళు దగ్గర పెట్టుకొని చదువుకో" అన్నారు. నేను ఒప్పుకోలేదు. అది మొదటిసారి నేను ఆయన్ని ఎదిరించటం. మాట- మాట పెరిగింది. ఆయన నాపై చేయి చేసుకున్నారు. నాకు పౌరుషం వచ్చి ఆ రాత్రే ఎవరికి చెప్పకుండా టౌన్‌కి చేరుకున్నాను. సుందరం తనతోటే ఉండమన్నాడు. మళ్ళీ నాన్నగారు వచ్చి బలవంతంగా తీసుకు వెళతారేమో అన్న భయం వ్యక్త పరిచి, అతనికి తెలిసిన వారున్న వేరే టౌన్ ఏదన్నా ఉంటే అక్కడ వారి ఎడ్రస్ చెప్ప మన్నాను. ముందు సుందరం ఒప్పుకోలేదు. నాన్నగారు చెప్పినట్టు వినమని సలహా ఇచ్చాడు. కానీ నేను పట్టు బట్టటంతో విజయవాడలో ఓ హోటల్ సర్వర్‌గా పని చేస్తున్న స్నేహితుని ఎడ్రస్ ఇచ్చాడు. అలా ప్రారంభం అయింది నా స్వంత జీవితం. ఎలాగన్నా సరే కష్టపడి డిగ్రీ పూర్తి చేసి, మంచి ఉద్యోగం సంపాయించి తిరిగి ఊరికి వెళ్లాలన్నది నా ఆశయం. ఎన్నో ఊళ్ళు

తిరిగాను, ఏమిటేమిటో పన్లు చేసాను. మొత్తానికి గ్రాడ్యుయేషన్ పూర్తి చేసాను. చదువు పట్ల నాకున్న ఆసక్తి గమనించి సదాశివరావు మాస్టారు చాలా రకాలుగా సహాయపడ్డారు. చివరికి ఆయన సహాయంతోనే ఇప్పుడు పని చేస్తున్న కంపెనీలో క్లర్కుగా చేరాను. నేడు నేనే దానికి మేనేజర్ని.

నా స్వానుభవం మీద తెలుసుకున్న విషయం ఏమిటంటే "ప్రపంచంలో డబ్బు తరువాతే అన్ని."

మొదట్నించి డబ్బుకై కిటకిటలాడి పైకి రావటం మూలాన పొదుపు అతి ఎక్కువగా పాటించటం అలవాటైంది. చాలా సార్లు డబ్బు అప్పిచ్చి మోసపోయాను. ఇక జీవితంలో ఎవరికి ధనసహాయం చేయకూడదని నిశ్చయించుకున్నాను.

కొందరు వడ్డీ కూడా ఇస్తామన్నారు. నా దృష్టిలో వడ్డీ తీసుకోవటం జలగలా రక్తాన్ని పీల్చటం లాంటిది. దానికి కూడా ఒప్పుకోలేదు.

ఇక పెళ్లి చేసుకోక పోవటానికి ప్రత్యేకంగా కారణం ఏమిలేదు. చేస్కుందాం, ఇంకా చాలా వయసుంది.

"రావుగారు – రావుగారు" అని నా భుజాల్ని పట్టుకొని ఊపేస్తున్నాడు శరత్‌చంద్ర. అతని ముందు అంతటి ఆలోచనల్లో మునిగిపోవటం కొంచెం సిగ్గుగా తోచింది.

"సారీ అండి! ఏవో జ్ఞాపకాలు– ఆలోచనలు!" అన్నాను.

"అందుకేనండి పెళ్లి చేసుకోమని చెప్పేది." అన్నాడు నవ్వుతు. నవ్వుతూనే అడిగాను "ఇంతకి ఏంటి చెప్పారు."

అతని మొహంలో నవ్వు మాయం అయింది.

"ఏం లేదండి! ఓ ఎనిమిది వందలు కావాలి, నా రెమ్యునరేషన్ రాగానే ఇచ్చేస్తాను." ఎంతో అవమానం జరిగినట్లు అడిగాడు.

నా గుండెల్లో రాయి పడింది.

నేనేం మాట్లాడక పోవటం చూసి తనే చెప్పసాగాడు– దాదాపు మూడు వేలు రావాలండి "కాంతిదీపం" నుండి. హరికేవో ఆర్థిక ఇబ్బందులు గత ఎనిమిది నెలలుగా అక్కడ నుండి ఏమి రాలేదండి. మిగతా చోట్ల నుండి అప్పుడప్పుడు ఎమ్. ఓలు వస్తున్నాయి గానీండి సరిపోవటం లేదు. మొన్నీ మధ్యే ఓ నవల "సుప్రభాతం" ఎడిటర్‌గారికి ఇచ్చాను తప్పకుండా పబ్లిష్ చేస్తానన్నాడు. అదే జరిగితే ఓ రెండు వేల వరకు వస్తుందండి. ఇవే కాకుండా ఇంకా చాలా ఎమ్. ఓలు రావాలండి. ఒకటి మాత్రం నిజమండి నా రచనలు ఏవి తిరిగి రావు కానీ రెమ్యునరేషనే టైంకి అందటం లేదండి." ఓ సారి నా మొహంలోకి చూసి తిరిగి మొదలు పెట్టాడు." మా ఇంటి అద్దె కట్టి నాలుగు నెలలు అయిందండి. ఇంటాయన వచ్చి కూర్చున్నాడు. అద్దె ఇవ్వకపోతే సామాన్లు బయట పారేస్తానన్నాడు. మీరే ఆదుకోవాలి."

నాగుండె వేగం పెరిగి పోయింది. "అది తప్ప ఇంకేమన్నా సరే అడగండి తప్పకుండా చేసిపెడతాను [illegible] మాటలకి [illegible] మీరలా మాట్లాడకండి, నన్ను ఈ పరిస్థితుల్లో ఆదుకోగలిగిన వారు మీరొక్కరే, ఇప్పటికే తెలిసిన వారందరి దగ్గర అప్పు తీసుకున్నాను." తల వంచుకొని చెప్పాడు.

"తీర్చలేదని" నాకు అర్థమైంది.

నా నుండి ఏ జవాబు లేదు.

"పోనీ ఓ పని చేస్తాను సార్!"

ఎంతటి దీనస్థితిలో ఉన్నాడో ఆ సంబోధన వల్ల అర్థమైంది.

"నా ఎడ్రస్ మారిందని అన్ని పత్రికలకి ఉత్తరాలు రాసి, కొత్త ఎడ్రస్ అని మీ ఎడ్రస్ ఇస్తాను. పోస్ట్‌మెన్‌కి కూడా మీ ముందే చెప్పు కావాలంటే ఆథరైజేషన్ లెటర్ కూడా ఇస్తాను. మీ అప్పు తీరిన తరువాత నాకు వచ్చే రెమ్యునరేషన్ తీసుకుంటాను. ప్లీజ్! కాదనకండి సార్, ఇంకెప్పుడు మిమ్మల్ని ఒక్క నయాపైసా కూడా అడగను–" అంటు కుర్చీలోంచి లేచి నా దగ్గర్కి వచ్చేసాడు.

"సారీ చంద్రంగారు! నా దగ్గర ఇప్పుడంత డబ్బులేదు" అన్నాను.

ఇవ్వటం నాకిష్టం లేదు.

"ప్లీజ్ మీరలా అనద్దు, మీరు ఆదుకోకపోతే వీధినపడతాను. పోనీ ఇంకో పని చేయండి ఇప్పుడు [illegible] సదీ కథ[illegible] రెండు [illegible]లున్నాయి. అవి మీరు [illegible] ఎంత కొంత ఇవ్వండి మీకు రచయిత కావాలని ఎంతటి కోరికో నాకు తెలుసు సార్! అని ఓ క్షణం ఆగాడు." వాటిలో కొద్దిపాటి మార్పులు మీ ఇష్టం ఉంటే చేస్కోండి, లేదా వాటిని అలానే మీ పేరు మీదే పంపించుకోండి. నేనెవరికీ ఈ సంగతి చెప్పను. వాటి మీద ఎంత రెమ్యూనరేషన్ వచ్చినా మీరే తీసుకోండి. ఒక్క పైసా కూడా నాకు ఇవ్వవలసిన అవసరం లేదు. నా తల్లి మీద ప్రమాణం చేసి చెబుతున్నాను ఈ విషయం నా ప్రాణం పోయినా ఎవ్వరికి చెప్పను." అతడి గొంతులో నిజాయితి ఓ రకంగా నన్ను కదిల్చి వేసింది. నాకు రచయిత అవ్వాలన్న కోరిక ఎన్నాళ్ళుగానో ఉంది. అప్పుడెప్పుడో ఓ సారి నాక్కూడా కథలు రాయటం నేర్పించమని ఈ శరత్‌చంద్రనే అడిగాను. "అదేమంత బ్రహ్మవిద్య కాదండి, తల్చుకుంటే మీరు కూడా వ్రాయచ్చు" అన్నాడు. ఆ తరువాత కొంతకాలం నేను ప్రయత్నించి చేతకాక వదిలేసాను. అనుకోకుండా ఇప్పుడా అవకాశం వచ్చినట్లు అన్పించింది.

శరత్‌చంద్ర రచనలు ఎంత గంభీరంగా ఉంటాయో అంత ఆహ్లాదంగాను ఉంటాయి. నిత్యం మన చుట్టు తిరుగాడుతు ఉండే వారిలో నుండి కొన్ని పాత్రల్ని ఎన్నుకొని వాటి ద్వారా ఏదో ఓ నీతి బోధిస్తూనే కథ నడుపుతాడు.

అయినా అతను రాసిన కథల్ని నా పేరు మీద పంపించుకోవటానికి నా మనసు ఒప్పుకోలేదు. కానీ నన్ను కూడా సమాజం ఓ రచయితగా గుర్తిస్తుంది, నా కీర్తి పెరుగుతుంది. అసలు నా వంటి బాధ్యతాయుతమైన పదవిలో వుండి రచనలు చేస్తున్నారంటే వారికి లభించే గౌరవాభిమానాలే వేరు.

"నీ రచనలని నా కెప్పుడిస్తావు!" అంగీకారాన్ని ఇన్‌డైరెక్ట్‌గా తెలిపాను. ఏకవచనం ప్రయోగించినా ఏం పట్టించుకోలేదు. కాదు పట్టించుకునే స్థితిలో లేడు శరత్‌చంద్ర.

"ఇప్పటంటే ఇప్పుడే తెచ్చివ్వగలను సార్, కానీ ఇంటాయన కూర్చొనున్నాడు." తన అసమర్థతని తెలియచేసాడు.

"ఎంత కావాలన్నావు."

"ఎనిమిది వందలు సార్!" గొంతులో కొంచెం అనుమానం నేను లోపలి గదిలోకి నడిచాను. నే

చేస్తోంది తప్పు అని ఓ ప్రక్క అంతరాత్మ గొంతు చించుకొని అరుస్తోంది. రచయిత అన్న పదం నా పేరుకి జోడించబడితే వచ్చే కీర్తి నాలోని స్వార్థానికి సూర్యుని వెలుగులా కనిపించి అంతరాత్మని తరిమి కొట్టింది.

బీరువాలోంచి డబ్బులు తీసాను, మూడు వేలకి

విలువ

పైగానే ఉన్నాయి.

[illegible]

బయటికొచ్చి శరత్‌చంద్రకి అందించాను. అతను లెక్క పెట్టుకునే లోపే "మిగతావి రేపు పొద్దున్నే వచ్చి తీసుకెళ్ళు" అన్నాను. "రచనలు ఇచ్చాకే మిగతాది" అని అతనికి అర్థం అయ్యే ఉంటుందని నాకు తెలుసు. అతని కళ్ళు అదో రకమైన కాంతి నింపుకోవటం గమనించాను. గండం గట్టెక్కినట్లే అన్న భావం కనపడింది.

అది మొదలు శరత్‌చంద్ర తను రాసిన ఏకథైనా, నవలైనా తీసుకొచ్చి నాకు ఇచ్చేవాడు. అది చదివి నాకు తోచినంత ఇచ్చేవాడిని. ఆ తరువాత మరో రెండు సార్లు చదివి అక్కడక్కడా శైలి మార్చి, ఏవన్నా మార్పులు అవసరం అనుకుంటే అవి కూడా చేసి నాపేరు మీద పత్రికలకి పంపించ సాగాను.

మనిషి!

ఆ వరిగడ్డి కుప్పలు
ఏనుగులు నిలుచున్నట్లున్నాయి!
అవును... మరి ఎడ్లు వాటిని
తినేసి బలాన్ని పుంజుకుంటాయి,
నేలనుదున్ని పంటలను
పండిస్తాయి!
కాని పరబ్రహ్మ స్వరూపమైన
అన్న పానీయాలను సేవిస్తూ
మనిషిమాత్రం
విషాన్ని గ్రుమ్మరిస్తాడు!
ఆ నీచస్వభావాన్ని
వదలుకున్ననాడే
ప్రకాశమానంగా వెలుగొందుతాడు!

-జి. శ్రీశైలం

చిన్నగా నాక్కూడా ఓ రచయితగా గుర్తింపు వచ్చింది. నేను పొందిన మరో లాభం ఏమిటంటే ఏ కథకి గానీ నవలకి గానీ నేను శరత్‌చంద్రకి ఇచ్చిన డబ్బుకంటె నాకు ఎక్కువ పారితోషికమే లభించేది. ఆ రెండిటిలో తేడాలన్ని ఓ డైరీలో రాసిపెట్ట సాగాను.

ఓ సంవత్సరం గడిచింది.

ఏ నాడు శరత్‌చంద్ర ఇంత కావాలి అని అడగలేదు. పైగా ఇచ్చిన మాట ప్రకారం ఎవ్వరికీ ఈ విషయం చెప్పలేదు.

హటాత్తుగా నాకు ఓ రోజున ఓ ఉపాయం తట్టింది. "నేనే ఎందుకు కథలు రాయకూడదు" అని– వెంటనే ఆచరణలో పెట్టాను. శరత్ కథల ప్రభావం దానిపై స్పష్టంగా కనిపించింది. శరత్‌కి కబురు పెట్టాను. వచ్చాక నేను రాసిన కథ చూపెట్టాను. చదివి కొన్ని మార్పులు సూచించాడు. అవి అంతవరకు నాకు తట్టనందుకు సిగ్గు పడ్డాను. ఆ రోజే పోస్ట్ చేసాను.

తన స్వంత ఊరిలో ఏదో పని ఉందని శరత్‌చంద్ర ఆ మర్నాడు రైలు ఎక్కాడు.

అనుకున్న విధంగా అనుకోండి, లేదా అంతకు ముందు ఉన్న కీర్తి – ప్రతిష్ఠల కారణంగా ఆ (స్వంత) కథ అచ్చైంది. ఆ తరువాత సంచికలో నా (స్వంత) కథకి సంబంధించి కొన్ని విమర్శలు వచ్చాయి. ఎప్పటి స్థాయిలో లేదని కొందరు పాఠకులు ఉత్తరాలు రాసారు. అంతకుముందు అంటె ఆ కథని అచ్చులో చూసుకున్నప్పుడు నాకు కలిగిన ఆనందం ఇంతా అంతా కాదు. అది వర్ణించలేను. కానీ దాన్ని పంచుకోవటానికి నాకు ఎవరు కనబడలేదు. ఎవరితోటి ఆ ఆనందానికి కారణం చెప్పలేను, అలాగని మామూలుగా ఉండలేను.

విమర్శలకి సమాధానం చెప్పాల్సిన అవసరం లేక పోయినా, నాకు తెలియాలికదా? శరత్‌చంద్ర కోసం కలవరించసాగాను. మరో రెండు రోజుల తరువాత వచ్చాడు అతను. అతని చేతిలో నా (స్వంత) కథ అచ్చైన సంచిక ఉంది. అతని మొహంలో తాండవిస్తున్న నిష్కపటమైన ఆనందాన్ని చూసి ఆశ్చర్య పోయాను. నా జీవితంలో అంతటి ఆశ్చర్యపడే అవకాశం లేదు.

"చూసారా మీరు కూడా వ్రాయగలరు అని చెబితే ఆ రోజు నమ్మలేదు. నాకు చాలా సంతోషంగా ఉందండి" అంటు తను తెచ్చిన ఓ స్వీట్‌ని నాకు అందించాడు.

నాకు మాటలు రాలేదు. ఇక మీదట తన కథలు తీసుకోరేమో (కొనరేమో) అన్న అనుమానం గాని భయం గాని మచ్చుకైనా అతనిలో కనబడలేదు. నా కథ అచ్చైనందుకు అతడు మాటల్లో వ్యక్త పరచిన దానికంటే ఎక్కువ సంతోషంగా ఉన్నాడు.

నా మనసు వికలమై పోయింది. ఇటువంటి విశాల హృదయం ఉన్న ఉన్నతుణ్ణా నేను ఇంతకాలం స్వార్థానికి వాడుకుంది. సంచలనాత్మక రచయితగా పేరు పొందింది నేను, కృషి ఇతనిది. నాలో అంతర్మధనం ఆరంభమైంది.

"ఒక నిమిషం కూర్చో" అని చెప్పి లోపలి గదిలోకి నడిచాను. బీరువా తెరచి డైరీలో శరత్ ద్వారా సంపాయించింది ఎంతో చూసాను. పెద్ద మొత్తమే. చెక్ బుక్ తీసుకొని ఆ అంకె వేసి సంతకం పెట్టాను. అది తీసుకెళ్ళి శరత్ చేతిలో పెట్టాను.

అతనికి ఏమి అర్థం కాలేదు.

"నన్ను క్షమించండి శరత్‌చంద్రగారు. దయచేసి మీరేమీ మాట్లాడకండి. మీ దృష్టిలో తప్పు కాదన్నా నేను చేసింది మాత్రం తప్పు... ఇది మీ రచనల ద్వారా నేను సంపాయించిన డబ్బు మాత్రమే. కీర్తికి విలువ కట్టలేను. అందుకని నేనే మీకు రుణపడి ఉన్నాను. మీ కెప్పుడు అవసరం ఉన్నా నిర్మొహమాటంగా అడిగి తీస్కోండి" అన్నాను. నాకు నిజంగా చాలా సంతృప్తిగా ఉంది ఇప్పుడు..